

## Emmi Seppänen: teologina sosiaalityöhön

Teksti: Ville Kettunen, kuva: Ville Auvinen

Emmi Seppänen, 25, on kotoisin Helsingistä ja opiskelee kotikaupungissaan teologiaa viidettä vuotta. Oma paikka voisi olla sosiaali- ja sielunhoitotyössä, vaikka hengellinenkin työ ei ole täysin poissuljettua.

**E**mmiä kiinnostaa enemmän teologian käytännöllinen puoli, ja hänen pääaineensa on kirkkososiologia. Hän opiskelee A2-linjalla, joka valmistaa yhteiskunnallisiin tehtäviin ja jolla voi ottaa paljon sivuaineita. Emmillä niitä ovat sosiologia ja sosiaalityö.

Ajatus teologiseen hakemisesta syntyi vähitellen, vaikka Emmi oli pitkään ajatusta vastaan. Hän yritti hakea toiseen tiedekuntaan – tuloksetta. Rukouksessa johdatusta kysellen ajatus hakea teologiseen alkoi tuntua ainoalta vaihtoehdolta.

– Minua kiinnostaisi olla mukana naisten itsetuntoon ja sukupuolirooleihin sekä muuhun sellaiseen liittyvässä työssä. Mitä tarkoittaa olla nainen? Mitä tarkoittaa olla mies? – Nimenomaan Jumalan kontekstissa! Sellainen hengellinen työ kiinnostaa paljon.

– Todennäköisesti tulen tekemään toisen tutkinnon vielä valmistumisen jälkeen. Onko se ammattikorkeakoulusta vai yliopistosta, se on vielä hämärän peitossa – Jumala sen tietää. Sosiaalialan uskon olevan minun paikkani.

Emmi ei kuitenkaan ole vaihtamassa

alaa. Hän uskoo olevansa juuri siellä missä hänen pitääkin olla. Teologian opinnot antavat muuan muassa valmiuksia kohdata erilaisia ihmisiä ja uskontoja.

Emmi piti ensimmäisenä opiskeluvuonna pitkän tauon kevätkaudella.

– Minulle tuli sellainen olo, että pitää saada hengähdystauko ja miettiä, mitä haluan tehdä elämässä? Mikä minua kiinnostaa? Olisi kiva saada myös pidempi-aikaista työkokemusta. Uskon että se oli tärkeä vaihe, siellä työmaailmassa avautui se, minne päin kutsumukseni on menossa ja mihin päin minun kuuluu mennä. En usko, että yliopistolla olisi niin kirkkaasti oma polku selkiytynyt. Uskon, että se oli johdatusta.

– Kaikki kaverit yliopistolla olivat miespuolisia, monilla oli jonkinlainen pappiskutsumus, raamatunopettamiseen tai sellaiseen, joten en saanut sieltä tarpeellista vertaistukea.

Emmi kävi kahtena ensimmäisenä opiskeluvuotena usein STI:llä. Oli tenttiin valmistavia lukupiirejä sekä muuta omaehtoista toimintaa. Perusopinnojen jälkeen opiskelukavereiden opinnot alkoivat



eriytyä eri suuntiin – Se oli sellaista itse-  
näistymisen aikaa.

– Tuli jäätyä samalla pois STI:n toimin-  
nasta, en osaa sen enempää sanoa syytä.  
Luentoja oli usein päivähartauden aikaan,  
ja niinpä tuli yksinkertaisesti jäätyä pois.  
Jokin aika sitten kevätlukukaudella tuli  
sellainen olo, että olisi kiva alkaa taas käy-  
dä täällä.

Kynnystä palata STI:lle madalsi myös  
se, että uusi pääsihteeri Ville Auvinen oli  
tuttu Iltamessuista, joita järjestää STI sekä  
muutama sen jäsenjärjestöistä.

Kaste ja usko ovat antaneet Emmil-  
le vahvan pohjana elämään kristittyinä ja  
teologina. Emmi uskoo, että kasteessa hän-  
net otettiin Jumalan valtakunnan jäsenek-  
si. Jumala pysyy aina uskollisena liitossa,  
vaikka ihminen horjuisi uskossaan. Aina  
uskontiellä ei ole ollut helppoa olla.

– Teini-ikää kohden aloin ajatella, että  
koska maailma on niin paha, Jumalaa ei  
voi olla olemassa. Vuonna 2004 Kansanlä-  
hetyksen riparilla tuli kovaa opetusta syn-  
nistä – totta kai päälle vähän armoakin –,  
mutta se herätti siihen, että olen menos-

sa kadotukseen, jos en usko Jeesukseen.  
Koin sen tosi voimakkaana kääntymisko-  
kemuksena.

– Ajattelen, että minut on kastettu ja  
otettu Jumalan valtakuntaan. Jumala on  
painanut sellaisen ”vesileiman” että ko-  
kemus ei ollut mikään uskoontulohetki,  
vaan koska minut on kastettu, minun täy-  
tyy saada opetusta uskosta ja oppia ym-  
märtämään, mitä merkitsee, että minut on  
kastettu. Ihminen on syntinen ja tarvitsee  
Jeesusta, jotta voi pelastua.

Tällä hetkellä Emmille tärkeä raama-  
tunkohta on Jer. 29:11–12: ”Minulla on  
omat suunnitelmani teitä varten, sanoo  
Herra. Minun ajatukseni ovat rauhan ei-  
vätkä tuhon ajatuksia: minä annan teille  
tulevaisuuden ja toivon. Silloin te huudat-  
te minua avuksenne, te käännytte rukoil-  
len minun puoleeni, ja minä kuulen teitä.”

– Välillä tuntuu, että minulle varattua  
polkua ei ole olemassakaan, kun ei näe  
eteenpäin, on vaikeaa ja pelottaa. Saan  
kuitenkin luottaa Jumalan lupauksiin, että  
Hän antaa tulevaisuuden ja toivon, ja Hän  
kyllä kuulee minua hätäni keskellä.